

Kongres jugoslovenskega ženstva

Včeraj je bil otvoren v Zagrebu 9. kongres JZS, na katerem zastopajo slovensko ženstvo štiri delegatinje

Zagreb, 13. oktobra.

Včeraj dopoldne je bil v dvorani Glasbenega zavoda na svečan način otvoren 9. redni kongres Jugoslovenskega ženskega saveza Kongresa, ki trajal tudi še danes, se udeležujejo za slovensko ženstvo delegatinje Minka Govekarjeva, Alojzija Štebjeva, Marija Bajtova in Angela Pristova.

Kongresa so se udeležili poleg številnih delegatinj iz vseh večjih krajev države dvorne dame Gruićeva kot odposlanika Nj. Vel. kraljice Marije, bar. dr. Šilović, namestnik armijskega komandanta general Stojšić, komandant konjeniške divizije general Ilić, pomočnik bana Stojanović, župan dr. Šrkuš in delegati ministrstva prosvete, narodnega zdravja in trgovine. Pričetek kongresa je prenašal radio po vsej državi.

Kongres je otvorila ga Zlata Kovačič-Lopaščica, ki je pozdravila vse prisotne, zlasti pa odposlaniko Nj. Vel. kraljice. Predsednica Saveza ga Leposava Petkovićeva iz Beograda je pozdravila kraljevski dom in kralja Aleksandra povdarijajoč, da bo Jugoslavija takrat mogla ščititi svojo deco, če bo srečna in močna. Danes so temelji Jugoslovenskega ženskega saveza trdno cementirani in predstavljajo nedeljivo enoto.

Organizacija šteje sedaj okoli 450 društev z nad 40.000 članic, delovanje našega saveza je nam pripomoglo do uglednega mesta v internacionalnem ženskem savezu in pridobilo posebne simpatije njegove predsednice lady Aberdeenove, ki vam pošilja svoj pozdrav.

Uspeh Jugoslovenskega ženskega saveza v inozemstvu pa ni bil koncentriran samo v internacionalnem ženskem savezu, udrženje profesoric je imelo svoje delegate v mednarodnem uradu za izobrazbo na tečaju, kako naj se propagirajo ideje društva narodov po šolah. Udrženje univerzitetnih žen je bilo zastopano na internacionalnem kongresu v Pragi, Kolo srpskih sester postavlja soliden temelj vseslovenski zajednici. Zveza za udejstvovanje žen v političnem življenju je imela svojo predstavnico te dni na konferenci v Atenah. Veličina čest je nadalje, da je Društvo narodov pozvalo tajnico Atanaskovićevu na predlog udruženja.

Sladke želje kisle nedelje

Dopoldne se je še nekam držalo, popoldne se je pa vreme zopet skisalo in nade so splavale po vodi

Ljubljana, 13. oktobra.

Om, vendar! Taki vzdih pa že z lahko padajo s src. Saj se vse leto bojimo in upamo, da so nam tolrikar splavali upi z dežjem po vodi, kdo bi potem ne bil vesel, če končno sonce vendar pomežljene — v nedeljo, da si toliko obetamo od božjega dne. Še v svetem pismu je črno na belej, da je bog šest dni delal, sedmi pa počival in se radoval svojega dela. Zato sem mnenja, da je zdaj tako, v današnjih modernih časih; ampak se motim: vsako nedeljo ima sv. Florijan svoj sportni dan kot naši brcarji, v nebesih ne praznujejo božjega dne. Včeraj zjutraj smo pa vendar vzdihovali: Oh, vendar enkrat!

O, da, božji dan! Tako

Sov zvonili

po vseh cerkvah kot včasih na velesejmu, ko je šlo za kupčijo. Komu bi se potem še ne vno lo srce, zlasti slovensko gorenje srce, ki je kakor ustvarjeno za vse vrste ogaja. Zato so pa tudi ljudje drži na ceste, da dajo duška svojemu praznemu vzhodu. Na dežniku pa niso pozabili, kajti je prišlo v modo, da so nedelje dnevi revij vseh vrst dežnikov. Dežniki ali male reje so nekaj narodnega, pristno slovenskega, kar moram povdari, saj je znano, da igrajo pri narodnih nošah glavno vlogo. Zato je priporočata, da bi se končno oficielno dočeli dnevi, ko bi slavili male, s tem pa proslavljali tudi naš narod, ki ima tako bogato tradicijo. Torej, živio male in dol z dežjem!

Pripravo, da so včeraj že nekateri smučarji zgodaj zjutraj dirkali

po Ljubljani s smučmi

ker so zvedeli po praktiki, da kaže na sneg. Je res vrag z vremenom in praktiko, sicer nima praktika druge slabe lastnosti kot da v njej nikdar ne kaže na blato, ki je v letu največkrat, zlasti v Ljubljani. Ampak jaz nimam ničesar zoper Ljubljancane, najmanj pa ob nedeljahn dopoldne, ko so vsi tako fini, imenitni in se drže tako »kroftno« in »štimano« kot okolični, ko pridejo v Ljubljano gledat na uro ali kot bi jim vsem pomre teleti in strici v Ameriki. Morda pa jaz tudi res kdo umre vsako soboto, ker imajo navadno le ob nedeljah črne trakove na rokah, ali pa je taka moda, jaz se na te reči ne razumem.

Hm, pa so se včeraj postavljali Ljubljanci! Namreč pred izložbami, skoraj tako kot lisica pod visokimi brajdami. Ljubljancani pa se prav posebno radi ogledujejo najbolj nedosegljive reči in krasote tega sveta, da pokažejo, da niso kar tako, češ mi gledamo, ki imamo... Po mestnem trgu in drugod so se bahali pred izložbami, tam kjer je tako imenita reklama: cene na aeroplanih in nebottičnikih, kakor, da so res tako strašno visoke. Tudi tega ne vem, ker se tudi na to ne razumem.

Najbolj se pa Ljubljancani postavljajo seveda

na promenadi

v Zvezdi in na Marijinem trgu. Na Marijinem trgu se postavljajo predvsem oni, ki

največjih svetovnih ženskih organizacij v Zvezdu, da se spoznajo z delom Društva narodov.

V volilno komisijo je bila med drugimi delegatinjami izvoljena Cirila Štebjeva. Sledilo je poročilo upravnega odbora, nakar se je oglasila k besedi zastopnika ministra prosvete inšpektrica ga. Marina Gočevica. Tajnica ga Milena Atanaskovićeva je podala obširno poročilo upravnega odbora ter posebno podvarila akcijo za čim intenzivnejše zbljanje z rumunskim, grškim in bolgarskim savezom. Odziv je bil zelo dober ter se pričakuje, da bodo stiki z omenjenimi savezi vedno tesnejši.

Veliko akcijo je razvili savezi, da zbere okoli seba vse ženska društva, ki so bila doslej izven njega. Zadnje leto je bilo v tem oziru zelo plodno, savezu se je pridružilo 6 društva iz Zagreba in 7 iz Beograda. Uprava apelira, naj ojačeni savez obdrži svojo veliko idejo, ki se jasno izraža v samem njegovem imenu — Jugoslovenski ženski savez. Vsa društva morajo smatrati savez kot sintezo vseh svojih prizadevanj v razmerju do jugoslovenskih žen kot kompakte celote.

Nato je tajnica Bedekovićeva poročala o mednarodnem kongresu na Dunaju, ki so se ga udeležile, kakor znano, tudi delegatinje slovenskega ženstva.

Iz blagajniškega poročila ga. Gavrilovićeve je bilo razvidno, da so dohodki do 10. t. m. znašali 85.641.— Din, stroški pa 57.975.— Din.

Govorili so še ban savske banovine doktor Šilović in župan dr. Šrkuš. Obema se je zahvalila predsednica Leposava Petkovićevi za ugotovitvijo, da deluje savez že dolgo na širjenju jugoslovenske ideje. Odposlane so bile pozdravne brzjavke Nj. Vel. kralju in kraljici. Nato so odšle članice saveza korporativno v sprevodu pred Strossmayerjev spomenik ter položile lovorce venec. Delegatinje so odšle končno v umetniški paviljon, kjer se je vršila otvoritev razstave ženskih ročnih del, popoldne so napravile z avtobus izlet v Šestine in Remete. Danes dopoldne se kongres nadaljuje in bo do včera zaključen.

čen pri kostanjarih. Da, nedelje so dnevi sladkosti, pa naj bo nebo še tako kislo.

Fletno je bilo, kajpa, tudi pri vrtljaku v Tivoli. Dekleta se sicer niso vrtela, videl sem pa nekega gospoda v cilindru (memoni), ki se je z drugimi bolj skromnimi razvral med nebotom in zemljo, da je vriskal tako kot da mu je umrla žena.

Na kolodvoru so tudi vriskali; južni bratje so se vratali domov ob vojakov. Imenito so se nakliti z ljubljanskimi večeljki, opanke so zavrgli, ker so se nalesli kulture — najbrž ob Ljubljancank, ki so jih žalostno pogledovalo — ali kaj, ko so bili bratje tako »četmanice«.

Da bi se kje kaj zgodilo — ne vem, morda se je kdo kam zaletel, ker ljudje se radi zaletavajo, zlasti v gostilne. Sicer pa se to pri nas ne smatra za nevrečo. Kako tudi, povod je bilo tako veselje, namreč po gostilnah, da bi moral govoriti prej o sredji kot o nevreči. Da, ljudje so srečni, zagonetnici mendo tudi, torej je narod srečen. Živio!

Kavarn, seve, ne smemo pozabiti, saj jih tudi Ljubljancani niso. Dež ne pozabi, vedno pride ob pravem času kot naroden, vrag vedi, če se kavarnarji ne priporočajo kakemu svetniku! Ali pa so sami svetniki, kvare meje Nemčije. Revija z velikim zadostenjem ugotavlja, da začenja Martel svojo knjigo z besedami: »Med najbolj zapletenimi povojnimi vprašanji je komaj eno, ki je tako mučno in strašno kakor to o vzhodnih mejih Nemčije. Knjiga je pravkar izšla v nemščini, obenem ko je izšla v francoščini, pa je izšla tudi v angleščini.«

Ta »zelo objektivna knjiga« je za nemški vzhod »silne zunanjopolitične važnosti. Martel, sedaj profesor slavistike na pariški Sorbonni, je bil dve leti profesor na ljubljanski univerzi, pozna literaturo in zgodovino slovenskih narodov prav dobro in je svojimi vzbudil veliko pozornost v Franciji s knjigo »La Pologne et nous«. Njegovo obvladovanje materijala je neizpodbitno. Z gospodarsko mirnostjo in prevdarnočetjo primerja poljsko in nemško stališče in zato je zlasti pomembno, da prihaja ta Francoz do zaključka: Nemške vzhodne meje so gospodarsko in politično nevzdržne, zvezda med Vzhodno Prusko in državo se mora zopet upostaviti in Gorjana Slezka kot nedeljiva gospodarska enota vrniti Nemčiji.

Z zelo resnim besedami poudarja Martel veliko nevarnost za svetovni mir, ker Poljska neprestano misli na nove korekture svojih mej na račun Nemčije. Martel zaključuje knjigo s svarilom: »Hočete resno mir? Potem odpravite nevarnost, ki mi grozi. Jutri bo morda že prepozna.«

Tako »Echo«. Bilo bi res zanimivo vedeti, kaj je napotilo Martela, da se kot dober poznavalec literature in zgodovine slovenskih narodov tako toplo zavzemata za Nemce proti Poljakom!

Kraljčna Haris

(Premiera 11. t. m. v Ljubljani.)

Na spomin letos 23. januarja nenadno umrela Antonia Leskovca, predstojnika finančne oblasti v Radovljici, so uprizorili njegovo dramo v treh dejanjih z naslovom »Kraljčna Haris«. Drama je izšla 1. 1928 v mesecniku »Dom in Svet« in kot miselni knjižna drama zelo zanimala.

Po neoporečnem velikem odrskem uspehu, ki ga je pokonji Leskovec žel v Ljubljani s svojo dramo »Dva bregova in ki imajo na repertoarju že nekatera slovenska gledališča, smo pričakovali enakega uspeha tudi za »Kraljčino Haris«. Žal, da nas je žela varala.

Avtor je realistično dejanje po vzoru Ibsena preobložil z nerazumljivo simbolično in mistiko, da stoji gledalec skoraj neprestano pred zagotenkami. Nejasnost je tem večja, ker ni nikjer povedano, koliko časa je preteklo med posameznimi dejanji, ko se zgodili marsikaj, cesar ne zvemo.

Gre za prekrasno Sabino Isteniško, edinko silno bogate graščakinje, ki ima večino delnic neke kemične tovarne. Predsednik upravnega sveta te tovarne, Žiga Knez je bil s Sabino zaročen, a jo je pustil na cedilu, ker je dognal, da je bil njen oče neozdravno bolan in se je zastrupil ter da je neozdravno bolema tudi njena, po ocetu okužena mati, ki je ohromela na obeh nogah ter je le še živ mrtvec. Knez je pa opazil tudi na Sabini, da se pojavijo znaki paralize, ter se je previdno umeknil.

Za Sabino pa se poteza inženjer kemični Joško Osojnik, dasi ima obenem še dve razmerji: idealno ljubezen s Polajnarjevo Heleno in spolno ljubezen z Zofijo, ki je v službi pri Joštovi materi. Zofija je celo noseča z njim. Joško Osojnku je pa za to, da dobi s Sabino grad in niene milijone ter postane gospodar kemične tovarne. Posreči se mu, da je imenovan za ravnatelja tovarne, a Sabina, ki ljubi Kneza, ga odlokni.

Tu je pa še tretji zaljubljenec Sabine, slikar Gregor Polajnar. Knez vzame bivošo Osojnikovo ljubico Heleno v svojo službo, se vanjo zaljubi in jo končno zasnubi. Sabina pa hoče s stupom, ki ga je dejal inženjer ravnatelj Osojnik, zastrupiti sebe, Helenu in Kneza. Slikar Polajnar ta umor prepreči ter pove Sabini, da jo ljubi ter da jo hoče odvesti v novo svobodno življenje.

Sabina se čudno hitro odloči ter odide s slikarjem po svetu in Knez se oženi s Heleno. Inženjer Osojnik pa ostane osramoten in osamljen, zakaj tudi Zofija je medtem umrla, ker si je dala odpraviti plod po nerodnih rokah... Ing. Osojnik pa izgubi tudi ravnateljsko službo, kajti Sabinina mati je iz osvete nad Knezmom pod ceno prodala vse svoje delnice in tovarna je mahoma propadla. Takoj nato pa je Sabinina mati umrla, ker jo je zadel smrt iz paralize.

Umetnik Polajnar se torej ves srečen zveči s paralitico Sabino. Vedé ali nevesede? In to je seveda simbol. — Samo kakšen? Da umetnost ozdravlja neozdravne bolezni? Ali da je unetnost le v zvezi z bolezniško močno, moderna, sodobna?

Skratka: mučna, nerazumljiva vsebina, raztrgana v možaično počezano drame, ki učinkuje le na mizisnost, prav malo pa na čustvenost gledalca. Potreben bi bil temeljiti komentar, ki ga pa v Gledališču isto ne najdem.

Predstava je bila prav dobra. Zlasti gre priznanje damam, predvsem ge. Medvedovi, ki igra ohromelo graščakinjo Isteniško, ge. Marija Veri, ki je odlična mati Osojnica, gdž. Vidi Juvalovič, ki predstavlja žrtev Zofijo, gdž. Slatko Čevelj, ki je prav dobra hišna Krista, na čelu vsem pa gospej Nablocki, ki igra zelo problematično Sabino z vsemi izrazi svoje zrele umetnosti ter je svojo težko kreacijo prejela prva zaslужeno troje cvetličnih darov.

Po enotnem angažmanu smo zagledali prvi v epizodici hišne tudi gdž. Kukčev, ki je opravila svojo nalogu spremno in mirno. Gdž. Boltarjeva je bila očividno še bolna ter je zadovoljivo storila, kar zna in more. Gestikulacija rok ji je še nekam tuja.

Izmed moških gre prvenstvo g. Le-

varju za živahn podajanega spekulanta Osojnika, g. Zelezniku za entuziasta idealista slikarja, g. Skrbinšku za hladnega, vedno čelo nabirajočega in oči skrivajočega Kneza, g. Potokarju za zagonetnega sluha in g. Platu za predzadrnega lakaja.

G. rež. Lipah je storil v polni meri svojo dolžnost. Papirnote drame pa ne more nihče oživiti v resničnost življenja. Fr. G.

Martel o nemških mejah

Oktobrska številka nemške revije »Das Echo« prinaša zanimiv članek o najnovijsi knjigi bivšega lektorja francoščine na ljubljanski univerzi prof. Remeja Martela. ljubljanski univerzi prof. Remeja Martela Kravne meje Nemčije. Revija z velikim zadostenjem ugotavlja, da začenja Martel svojo knjigo z besedami: »Med najbolj zapletenimi povojnimi vprašanji je komaj eno, ki je tako mučno in strašno kakor to o vzhodnih mejih Nemčije. Knjiga je pravkar izšla v nemščini, obenem ko je izšla tudi v angleščini.

Ta »zelo objektivna knjiga« je za nemški vzhod »silne zunanjopolitične važnosti. Martel, sedaj profesor slavistike na pariški Sorbonni, je bil dve leti profesor na ljubljanski univerzi, pozna literaturo in zgodovino slovenskih narodov prav dobro in je svojimi vzbudil veliko pozornost v Franciji s knjigo »La Pologne et nous«. Njegovo obvladovanje materijala je neizpodbitno. Z gospodarsko mirnostjo in prevdarnočetjo primerja poljsko in nemško stališče in zato je zlasti pomembno, da prihaja ta Francoz do zaključka: Nemške vzhodne meje so gospodarsko in politično ne

K. R. G. Brown:

26

Vitez enega dne

Roman

— Kaj vrata! — je zamrimal. Jeanne je moralna napeti vse sile, da ni od presenečenja kriknila. To je bil hud udarec, toda poražena še ni bila. Prisiljeno se je nasmehnila in dejala mirno:

Dobro jutro, gospod Gibbs!

Gibbs se ni zmenil za njen pozdrav. Še vedno jo je nepremično gledal, kakor da je prišla z onega sveta. Končno je stresel z glavo, kakor človek, ki hoče pregnati težke misli, potem je pa vprašal:

— Kaj vrata počenjate tu?

Hopper je gledal presenečeno zdaj enega, zdaj drugega.

— Znanka, Gibbs? — je vprašal.

— Kaj bi radi tu? — je vprašal Gibbs osorno.

— Eh! Kaj bi rada? Čevlje mi je presenečeno, — je odgovoril Hopper in priporabil malo nejevoljno: Kaj pa je na tem posebnega?

— Kaj je na tem posebnega? — je ponovil Gibbs, — kaj je na tem posebnega? Ali veste, kdo je to dekle?

— Kako bi ne vedel? — je zagodril Hopper. — Sobarica, kdo neki? Cudim se, da vam moram to razlagati, Kaj se je vam zmešalo, Gibbs?

Lepa soberica! Saj je vendar tisto dekle...

— Katero dekle?

— Ki je prevzelo kočo na obali od fanta, kateremu sem jo bil obesil jaz.

— Ne razumem, kaj govorite, — je dejal Hopper in zmajal z glavo.

Toda dekle, — je nadaljeval Gibbs in pokazal na njo s prstom, — je bilo snoči v Sandhavenu. Piše se Craigmova. Znanka je Bellerbyjevih in fanta, kateremu sem prepustil kočo. Snoči je bila na plesu. Zdaj razume?

Zdaj mi pa povetej, kaj počenja tu. Hopper je bil zelo presenečen. Spodnja čeljust se mu je povesila in prestrešeno je gledal zdaj Gibbsa, zdaj Jeanno. Tako menda še svoj živ dan ni bil podoben kozlu kakor ta hip.

— Kaj pa fantazirat! Saj sem vam že povedal, da mi je prinesla čevlje. Njegov glas je pričal, da soberica pač ne more biti sumljiva. Toda Gibbs se ni več zmenil zanj. Še vedno je gledal Jeanno in na obrazu se mu je vedno bolj poznalo odkritko sovrašto.

— Kaj pomeni to? — je vprašal osorno.

Jeanne je napeto razmišljala. Bila je sicer zelo bistromma, vendar si pa ni mogla takoj izmislieti verodostojne preteve, ki bi prepričala Gibbsa, da nima slabih namenov. Njena prisotnost v Hopperjevi sobi se ni dala tako lahko pojasnit. Očividno ni bilo drugega izhoda kot priznati vse po pravici in ča-

kati, kaj bo. Upala je, da Peter ne primosti za njo, čeprav je videl ali še Gibbsa vstopiti v sobo. Gibbsa in Hopperja se ni prav nič bala. Peter bi ji pa lahko pripomogel do zmage, samo da bi ostal ob strani, dokler ne nastane ugodnejši trenutek.

— Kako ste prišli sem? Kaj bi radi tu? — je vprašal Gibbs osorno.

— Peljala sem se za vami.

— Za meno? Iz Sandhavenu? Kako?

— To ni važno. Glavno je, da sem tu.

— Da, — je pritrdiril Gibbs. — O tem prav nič ne dvomim, da ste tu. Zdaj pa na dan z besedo: kaj bi radi?

— Tole sliko, — je odgovoril Jeanne in pokazala na zavitek v Hopperjevi roki.

Hopper je vzkliknil in naglo odskočil. Gibbs je še bolj presenečeno pogledal Jeanno.

— Sliko? — je vprašal hladno. — Kakšno sliko?

— Tisto, ki ste jo ukradli v galeriji v Old Hallu. Saj sem vas videla.

— Vi ste me videli? — je vzkliknil Gibbs neprevidno.

— Da, skozi okno. In odpeljala sem se za vami, — je dejala Jeanna mirno.

— Gibbs je prikimal z glavo.

— Čemu ste jo pa ubrali za meno? je vprašal.

— No, če bi bili vi kje v gosteh in bi videli, kako krade gost dragoceno sliko, bi najbrž tudi poskusili dobiti jo nazaj... Sicer pa mislim, da bi več storili tega, kar sem storila jaz.

Gibbs, katerega Jeannina zbadljivka ni zadela, je znova prikimal in se ozrl na Hopperja.

— Ste slišali?

Hopper kaj takega seveda ni pričakoval. Zato ni čuda, da mu je za hip zaprolo sapo. Ko si je malo opomogel od silnega presenečenja, je sprejel po gledal Jeanno, rekoč:

— Vi torej niste soberica?

— Ne.

— Potem mi pa vrnite lekarstvo, — je dejal ogorčeno. Iztegnil je roko in ji iztrgal stekleničko.

— Sram vas bodi, da se tako igrate z mojimi čustvi. In čevlje mi tudi dajte! Zdaj bi pa res rad vedel, kdo ste.

— Saj ni važno, kdo sem. Važno je samo, da sem smoči videla tegale — gospoda, kako je rezal sliko iz okvira v galeriji v Old Hallu. In da zdaj vem, da ste mu plačali, da bi jo ukradel za vas, ker je niste mogli kupiti.

Te Jeannine besede so napravile globok vtis.

— Od kod pa vse to veste? — je vprašal Hopper srdoč.

— Vem, — je odgovorila Jeanne samozavestno. — Ne mislite torej, da bi bilo najpametnejše vrneti mi sliko, dokler je še čas?

Pristopajte k
„Vodnikovi družbi“

Mostni pogrebni zavod

Občina Ljubljana

V težkih mukah je preminul dne 13. oktobra naš iskrenoljubljeni sin, zaročenec in brat, gospod

Ivan Šemrl.

Pogreb nepozabnega pokojnika bo v torek, dne 14. oktobra 1930 ob pol. 5. uri popoldne izpred mrtvačnice splošne bolnice na pokopališče k Sv. Križu.

Ljubljana-Lesce, 13. oktobra 1930.

Ivan in Marija Šemrl, starši. — Pavla Drašler, zaročenka. — Anica Novak, Zinka, Franc, Darinka, Metoda, Cirila, brat in sestre. — Inž. Janko Novak, svak.

Potri globoke žalosti naznanjam vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da je naš srčno ljubljeni soprog, oče, brat, stric in svak, gospod

Ivan Gačnik

čevljarski mojster in posestnik

dne 12. t. m. po kratkem, mukapolnem trpijenju, previden s tolažili svete vere, v 63. letu starosti mirno v Gospodu zaspal.

Pogreb blagega pokojnika bo v torek, dne 14. oktobra 1930 ob 5. uri pop. od doma žalosti, Rožna dolina cesta JV Št. 10, na pokopališče na Vič.

Vič-Rožna dolina-Ljubljana, 12. X. 1930.

Globoke žaluoča SOPROGA in vsi ostali SORODNIKI.

Občina Ljubljana
Mostni pogrebni zavod

Sorodnikom, prijateljem in znancem javljamo tužno vest, da je Bogu dopadlo odpoklicati našo ljubljeno

Micko

po dolgi mučni bolezni v cvetu mladosti k Sebi v večno življenje.

Pogreb drage pokojnice bo v torek, 14. oktobra 1930 ob 15. uri iz hiše žalosti, Poljanski nasip 52.

Sv. maša zadušnica se bodo brale v raznih cerkvah.

V Ljubljani, dne 12. oktobra 1930.

Primarij dr. FRAN GÖSTL, oče. MARIJA GÖSTL roj. Höninghmed, mati,

Stud. arch. PAVEL GÖSTL, brat.

Občina Ljubljana Mostni pogrebni zavod

Zahvala

Ob smrti naše nepozabne, preljubljene žene, mamice, hčerke, sestre, svakinje in tete, gospe

Marinke Paulin
roj. Deisinger

sмо prejeli nebroj dokazov iskrenega sočutja, za katero se, kakor posebno še za poklonjeno cvetje in za spremstvo na njeni zadnji poti, najtopleje zahvaljujemo.

Sv. maša - zadušnica se bode brale v sredo dne 15. oktobra t. l. ob 9. uri v župni cerkvi očetov frančiškanov v Ljubljani.

Ljubljana, 11. oktobra 1930. 1639

Za žaluoče:
Alojzij Pavlin.

Geco

patrone z nemškim »Rothweisskim« smodnikom in nove vrste lovske patrone znamke »E«, napolnjer z nemškim Hasloch brezdimnim smodnikom, ima vedno v zalogni

F. K. KAISER, puškar, Ljubljana, Kongresni trg štev. 9.

Je mati dolžna dojiti otroka?

Ni dvoma, da je človeška in moralna dolžnost matere, dojiti otroka, ki ga je rodila. Ali je pa to tudi prava dolžnost? O tem je razpravljalo te dni berlinska sodišča. Neka delavka je v bolnici porodila. Čez nekaj dni je pa nehalo dojiti, čeprav so jo zdravniki in usmiljenke opozarjali, da mora otroka dojiti. Otročička so poslali v sirotišnico, kjer ga je dojila dojilja. Revše je pa začelo hirati. Zdravniki so smatrali materino početje za kaznivo dejanje in so brezrčno mater ovadili, češ da je zakrivila telesno poškodbo. Sodišče tudi ni moglo odločiti, je-li mati v moralnem smislu odgovorna za svoje početje in da li more dajati drugim slab vzgled.

delavko oprostilo. Predsednik vzklicil, da sodišče je izjavil, da sodišče ne more odločiti, kdo ima prav, ali mati, ki trdi, da otroka ne more dojiti, ali zdravniki, ki pravijo, da dojiti noče. Sodišče tudi ni moglo odločiti, je-li mati v moralnem smislu odgovorna za svoje početje in da li more dajati drugim slab vzgled.

Revolucionarne damske obleke

V sovjetski Rusiji so se spravili tudi na ženski modi. Menda zavida modnim diktatorjem sijajne dohodke in zato so sklenili uvesti za Rusije posebno sovjetsko modu. Saj je treba načeti tudi to važno vprašanje, kajti ženske ostanejo ženske in vedno se bodo zanimala za modo bolj, kakor za razne javne zadeve. Da se ohrani sovjetska originalnost, se je obrnila vlada na vse ženske SSSR, naj z glasovanjem odločijo, kakšne obleke hočejo nositi. Samo naj si izberi kraj, blago in okraske. Glasovanje se bo vršilo pozimi in spomladi bo Rusija že imela lastno modu.

Pred dobrim mesecem se je vršil v Rusiji kongres predstavnikov modnih salonov in manekiniek so pokazale na njem osem novih modelov. Zdaj bodo na leseni figurinah razstavljeni modeli po vseh sovjetskih mestih, da bi

ženske lahko glasovale za one, ki jim najbolj ugaljajo. Sovjetski oblačilni trust bo izdeloval samo take obleke, klobuke čevlje, plašče itd., ki jih bo plebiscit odobril kot tip revolucionarne obleke. Tvorci mode v sovjetski Rusiji imajo težko nalogu, ker morajo paziti strogo na higijeno, dostojnost, varčnost in revolucionarnost. Model mora ustrezati vsem tem zahtevam.

**OTROŠKE
NOGAVICE
»ŽIGOM«**

Najboljše, najtrajnejše, zato
načlenejše

Previdnost.

— Zakaj pa spi vaš otročiček na tako visoki postelji?

— Z možem zelo trdn spiva, pa bi morda ne slišala, če bi padel z nizke postelje.

Umrl je mož, marljiv kot čebela, do skrajnosti vosten in natančen v poslovanju, mož poštenjak

JOSIP MOLL

trgovec in načelnik Posojlnice v Trbovljah

Bil je ustanovitelj Posojlnice, 17 let načelnik ter naš najboljši delavec in vnet posojlničar. Doživel je 87 srečnih let.

Pogreb bo v torek dne 14. t. m. ob 4. popoldne na domače pokopališče.

Svetel mu spomin!

Trbovlje, dne 13. oktobra 1930.

POSOJLICA V TRBOVLJAH.

>Mali oglasi<

Vsaka beseda 50 par. Plača se lahko tudi v znamkah Za odgovor znamkol — Na vprašanja brez znamke se odgovarjamo — Najmanjši oglas Din 5 —

Deske

III a za obijanje, kratke za mizarje, oblane za pode, prodaja po zelo nizki ceni

»ILIRIJA«, LJUBLJANA, Dunajska cesta štev. 46.